

# המת מערכות

## אגרות קוראים

הכוח העברי העליון בהתחלתו נקוק להבהרת משלבות  
 לעיון הצעות, להקלת קריאת.  
 "המת מערכות" נוצרה על ידי מקום להעלת הרעיון  
 והישגיו של קהל הקוראים ואנשי-האגף. מטרתו  
 יאלץ הקורא הער, החורג למאות הכוח והאמון  
 להעניק על אולגים אתהלכט, לערער על הנחות מקובלות  
 ולהיות יזם להצעות משלבות ומתקלות.

בעקבות הפסקה: -

### קבוצות קרב לפי הזמנה

(במאמרו של ג'ורג' מרה, "חיל הרגלים החדש של צרפת", "מערכות" ע"ב"ע"ג)

בתוך מחלקתו "קבוצות-קרב" אשר תהיינה שונות  
 אחת מן השניה, ותשתנה מדי פעם — בגודלן, בצירוף  
 דן ובחיומו: הכל בהתאם למשימה (או למשימות)  
 אשר יהיה על המחלקה לבצע מפעם לפעם.

תפיסת-היסוד כולה המקובלת עתה בצרפת לגבי  
 דברים שבטקטיקה הנה מנוגדת בתכלית לכל "פרה-  
 פאבריקציה" של מסגרות גופים-לוחמים-כפועל  
 (דהיינו: — לקביעתם מראש, בצורה שתשאיר מאוב-  
 נת לתמיד), וכן של פתרונות טקטיים וסדר  
 ניהול קרב; ותפישת זו באה לידי ביטוי חריף גם  
 בתקנון החדש של ח"ר — ודורשת את התגשמותה  
 אף ביחידות-המשנה הקטנות ביותר שבחיל-הרגלים.  
 הקרב, לדעת הצרפתי, לא זו בלבד שצריך להתנהל  
 על בסיס בין-חילי כשהמדובר הוא ביחידות לוח-  
 מות שבדריגים גבוהים יותר — אלא שאף בתוך  
 יחידות הרגלים עצמן יתנהל ע"י גופי-קרב שיהיו  
 צירוף של חוליות רובאיות עם כלי נשק  
 צוותיים, ומפקד משותף בראשן.

מבלי שנרצה לעמוד כאן בפרוטרוט על מידת  
 יעילותה של הגישה הצרפתית הנ"ל, מן הראוי לציין  
 שמחבנינה התיאורטית של חיפוש אחרי פתרון נכון  
 להרכבו ולצידו של הכוח המתאים לכל מקרה נתון,  
 והפעלתו התכליתית — הרי הגישה הנ"ל היא ודאי  
 יסודית וצודקת; אולם יתכן להטיל ספק ביעילותה  
 המעשית, והרי במלחמה אין לה לתיאוריה מקום  
 אלא אם-כן משרתת היא את המעשה.

יצחק בראון — סגן-אלוף

אין בכך משום יחידוש, טוען ג'ורג' מרה עצמו  
 שהקרב החדש הנו קרב שמתנהל על בסיס בין-  
 חילי, והוא מחייב צותי-קרב בין-חיליים,  
 גמישים ומשתנים בהתאם למשימה. ה"בין-חיליות"  
 היא תופעה האופיינית לקרב של המאה-העשרים,  
 וביחוד — למלחמת העולם השניה; אין תקנונו  
 החדש של חיל-הרגלים הצרפתי אלא חוזר ומאשר  
 עובדה בתורת הלחימה הקיימת. אולם אם נרצה לחפש  
 משהו חדש ומקורי בשטח זה בתקנון-החדש הרי  
 זוהי ההשגה בענין "קבוצות-קרב של חיל-  
 הרגלים לפי דרישה" או "הזמנה".

להבהרת נקודה זו נצטט כאן פסקה אחת מתוך  
 תקנון-הקרב החדש. בין השאר קובע התקנון:  
 "המחלקה היא היחידה הבסיסית האלמנטרית (דהיי-  
 נו: — יחידת היסוד הראשונית) של חיל-הרגלים.  
 בקרב יחלק מפקד המחלקה את האמצעים שלו  
 ויצור קבוצות-לחימה מתאימות לכל מקרה ומקרה  
 בהתאם לדרישת התנאים..."

אין ספק שפסקה זו באה להדגיש פעם נוספת  
 את אחת המחשבות העיקריות של תקנון-הרגלים  
 החדש אשר לפיו המסגרות מקודשות-המסורת הקיי-  
 מות: — מחלקה, פלוגה, גדוד וכ"ו — אינן אלא  
 מסגרות מנהליות, שאין בהן כדי לשמש מענה  
 על הצרכים הטקטיים ואין הן מחייבות באור-  
 רח ניהול של הקרב. מגמתו של התקנון הנה:  
 להגיע גם ביחידות-המשנה הקטנות לאותה גמישות  
 בתכנון אשר קיימת בהכנתן של פעולות שבקנה-  
 מידה גדול יותר. גם מפקד המחלקה יכין, איפוא,

## מה עלול להיות מקורה של דוחיגייסות ירודה?

סבורני, שהדוגמאות דלעיל — דיין כדי להביאנו אל המקום בו "קבור הכלב" (והרי זה, לעתים, "כלב" המעלה ריחות עזים!). שורשו של דבר נעוץ במפקד — החל במפקד הכיתה, והלוגד ועלה במדרגות הסולם. עליו לתת לאנשיו דוגמה אישית. ממנו יראו וכן יעשו. זהו, לדעתי, הפירוש הנכון של יעוד המפקד.

ראשית, עליו לעשות עצמו את כל הדברים שהוא דורש מחייליו לעשותם — ולעניינם.

אם הוא דורש מהם אימון גופני מפרך — עליו לעסוק בו עמם, בצותא.

אם הוכרו על מצב שבו אין הם יוצאים לתופשה — אל יצא גם הוא.

אם בשעת האימונים עליהם לזחול כברת-דרך, "הגונה" — יזחל עמם.

ושנית — עליו לדרוש מעצמו עוד יותר מכפי שהוא דורש מחייליו.

באימון גופני, למשל, אפשר לקבוע סידורים לכך שלעתים ירוץ אף מרחק הגדול מזה שהחיילים נדרשים לרוצו.

בעת שהם כבר סיימו את "יום-העבודה" שלהם ונופשים — יקדיש הוא תוספת-זמן, משעות-מנוחתו, להשלמת העבודה ההכרחית המוטלת עליו.

בהתנסותם ב"מסלול-קרב" ירבה הוא להתנסות בו.

נטלתי דוגמאות, "מכל אשר יעלה המזלג", תקותי שכונתי ברורה, ודוגמאות מקבילות ניתן להביא אף משטחים הרחוקים מחיל-הרגלים: — ממתות, מחילות מקצועיים ומשירותים.

ידע החייל, הן הסדיר והן איש-המילואים, כי הצבא מורכב מחבר אנשים כנים, מסורים לתפקידם, השוקדים על בטחון האומה — ויחסו אליו, ישתפר וילך.

מ'רשהיה-סמל

קשה לו לחייל, להתעמק בבעיות מדיניות, צבאיות, תרבותיות, ומוסריות, — התעמקות, הגוררת אחריה הכרה עמוקה בחובותיו של אדם כאזרח וכאיש צבא. אין רוחו נבנית מנדבכים-נדבכים של חוברות-הסברה ומלל קציני-תרבות. מעיניו נתונים, לרוב, לצרכי הרגע ולתועלתו האישית — כאורח בני-אנוש. ויש שהוא מאמין, לעתים תדירות, כי הצבא הנו מוסד שיעוד אחד לו — לשמש אבן-נגף בדרכם של אנשים טרודים ועמלים, ובענות אלה — רשאי הצבא, לדידו, "ללכת לכל הרחות". והרי חוץ מזה, יגיד לך, ידוע לכל בר-בירר כי הצבא הוא מקלט לכל אלה, "היראים את החיים האזרחיים". הקצינים שבו אך מפקים טובת-הנאה מתפקידם. מכוניות להם, רודפים הם נערות — ובכלל עושים להם חיים קלים. מי מגלם בעיני החייל את כל הדברים האלה? הוה אומר — מפקדו, החשב אי-פעם מפקד-יחידה, היוצא במכוניתו דרך שער המחנה לאחר "יום-העבודה", מה חש בלבו הזקיף הניצב בשער? לאותו זקיף לא-איכפת שמפקדו הנו בעל לאשה ואב לבנים, המחכים לו בבית. גם לו עצמו אשה וילדים, או חברה, או הורים.

החשב אי-פעם סמל-אפסנאי ממורק ומצוחצח מה חש בלבו חייל קרוע-חולצה וטלוא-מכנס, שחולצתו גדולה עליו, ומכנסיו צרות מדי, — בראותו אותו? החשב אי-פעם רב-סמל מה חושבים בלבם החייליים לים הרואים אותו נכנס למטבח וסועד ארוחת "עשר" מלכותית וארוחת "ארבע" נסיכות, בעוד הטבחים מכרכרים סביבו לשמשו?

החשב אי-פעם קצין מה מאחלים לו בלכם חייליו באם הם לנים באוהלים קרועים בעיצומו של ליל-חורף גשום, — שעה שהוא גם את שנתו בבנין-אבן בטוח מדלף?

החשב אי-פעם מדריך מה סבורים אודותיו חייליו בשעת מסע מפרך, כשהחגור והקסדה מעיקים עליהם — באם הוא פשוט מחגור, לראשו כומתה ופיו פולט קריאות האצה?

ככוח מה יכבוש לו המפקד את סמכות הפיקוד? אם נטפח את הרצון המשותף של אנשי היחידה, אם נלבה את החזון שבלבם שלמענו הם לוחמים, והמפקד — בהתנהגותו ובאורח חייו כמפקד, ישמש כביטוי בלתי-אמצעי לרוח-לוחמים זו — תגבר השפעת המפקד ע"י סמכות המסגרת אליהו גולומב

זע"י האמון שנזתנים בו אנשיו.